израз на непосредственото чувство,което той сега тълкува и сякаш обяснява сам на себе си.Данте размишлява отново върху изминалите години,и забелязва дълбокото значение на някои подробности,които в първия момент не са имали нищо забележително в себе си и прелива в прозата лиричното вдъхновение на отново оживялите,в трепката на творчеството,поезии. Затова тонът на цялата книга е последователен от начало до край,свързан с оная дълбока искреност,която бележи истината на духа.Всичко е обгърнато в някаква мистична аура, в която се губят точните очертания на нещата , затова действителността изглежда като преобразена,а от точния факт ни остава повече впечатлението и чувството,отколкото подробното определение. Перифразтичната форма с която са посочени реалистичните обстоятелства, допринася за тайнствеността,дори за чувството на сънна недействителност,която се носи около двете главни лица,или по-скоро души: Данте и Беатриче.Затова дори и най-скромните случки,най-простите действия получават в тази атмосфера някакво символично благородство, някакво идеално значение,понеже душата се изразява чрез тях.

Ние не виждаме Беатриче с чертите на смъртна жена,ала я чувствуваме чрез удивлението,чрез нежността,чрез блаженството,които поражда около себе си;тя отминава ефирна, сякаш някакво чудо,а хората, с чувство преклонение на хвалят Бога и се чувствуват по-добри;всичко ,което тя докосне с взор става хубаво;а който види усмивката ѝ,или само си я припомни,не може да не въздъхне от нежност и любов.Флорентинската девойка,която отначало ни се явява облечена в кървавочервена дреха,постепенно губи човешкия си облик,откъсва се от земята,докато най-сетне се завръща "в царството където ангелите живеят в мир".Данте ни казва,че тя е била творение на цифрата девет,която е произведена от цифрата три /Светата Троица/ ,следователно Беатриче е била истинско чудо,което той все още съзерцава в светлините на небето,за да намери утеха.[1] Душата на Данте,чиято гордост и борческа сила биват винаги изтъквани,тук се изразява с изящна чувствителност в пределите на мъката,меланхолията и кроткото съзерцание.Преобладаващият тон е смирена нежност, прибулена с замислена благост,или смутена понякога от сълзи;ала дори и смъртта става приятна близо до Беатриче,а буйността на страстите се смирява в духа на братска францисканска любов: "Когато тя се появеше отнякъде... никого не чувству-

---

1/ " Аз казвам,че,според обичаите на Арабия,нейната благородна душа си замина в първия час от деветия ден на месеца;а,според обичаите на Сирия, тя си отиде в деветия месец на годината,тъй като там първият месец Тсирин,за нас е Октомврий;а според нашия обичай тя си отиде в оная година от нашия Индикт,т.е. на Господните години,в която съвършеното число влизаше девет пъти в стотицата през която е била родена на света,а тя е била родена от християни през тринадесетата стотица... и пр.. Данте,"Нов живот",XXX глава./ Данте видял за първи път Беатриче когато бил на 9 години.Девет години по-късно станала втората им съдбовна среща.